

JG BALLARD – *Lidé milénia*

Mařa 2006 (přelořila Lívie Bencková)

Přestali přikládat význam tašce s audiokazetou nacpanou do větrací šachty na toaletě blízko zavazadlového pásu na Terminálu 2. Zmatené výhrůžky o turismu do Třetího světa přisuzovali výplodu mysli nějakého pomateného turisty batůžkáře, který se vracel z Goy nebo Káthmándú, oblouzněného hašišem a amfetaminy.

Vyšetřující týmy prošly každý střep, kovový nebo plastový úlomek. Překvapivě nenašly žádné stopy po barometrickém přístroji, který by měl odstartovat nadzemní explozi. Bomba byla vybavena spouštěcím mechanismem na bázi kyseliny, pravděpodobně nastavená pět minut před explozí. Nejenom, že Laura zemřela zbytečně, ale navíc byl zabiják jistě v prchajícím davu, který jsme pozorovali na obrazovkách.

Protestní hnutí, ať rozumná či ztřeštěná, uvážená či absurdní, se dotýkala téměř každého aspektu londýnského života, rozsáhlá pavučina demonstrací, která těžila ze zoufalé potřeby smysluplnějšího světa. Sotva by se našla lidská aktivita, která by nebyla terčem znepokojené skupiny připravené strávit víkendy stávkami před laboratořemi, komerčními bankami či skladišti nukleárních paliv, která se plahočila zablácenými cestami, aby ochránila jezevčí noru, nebo si její členové lehli napříč dálnice, aby zastavili očerňovaného rasového nepřítele všech demonstrantů, vnitřní spalovací motor.

Tyto skupiny nebyly ani zdaleka okrajové, nyní byly součástí občanských tradic v zemi spolu s přehlídkou při příležitosti zvolení nového starosty, týdnem koňských dostihů a Henleyho slavnostním průvodem. Někdy, když jsem se přidal k demonstraci proti pokusům na zvířatech nebo dluhům zemi Třetího světa, jsem měl pocit, jako by se rodilo primitivní náboženství, jakási víra v nalezení Boha, jehož by bylo možno uctívat. Kongregace bloumaly ulicemi, prahnoucí po nějaké charismatické osobnosti, která by se dříve nebo později vynořila z pustiny maloměstřáckých nákupních center a zvedla slibný vítr nadšení a důvěřivosti.

Sally byla můj terénní průzkumník, procházela internet a vyhledávala informace o připravovaných protestních mítincích, o nichž se téměř nevědělo. Byla až příliš horlivá mi pomáhat. Oba jsme byli otřeseni Lauřinou smrtí a Sally víc, než jsem očekával. Opět používala hole a pohybovala se po domě se stejně odhodlaným úchopem, jaký měla na fyzioterapeutickém oddělení v St Mary's, kde jsem se jí poprvé dvořil. Vracela se k období, kdy byla zraněná a posedlá Fridou Kahlo a s ní sdílenou nehodou v tramvaji. I kdyby to mělo být jenom kvůli Sally, potřeboval jsem prostě rozluštit hlavolam Lauřiny smrti.

Z odlehlých částí hal a zpoza barikád protestních akcí jsem očima prohledával řady odhodlaných tváří a pátral po upřímně znepokojeném výrazu, po nějakém nepřičetném samotáři, který by toužil prožít sen násilného činu. Ale téměř všichni demonstranti byli členové střední třídy se smyslem pro humor – rozumní studenti a zdravotní odborníci, vdovy po doktorech a babičky, které si dodělávaly kvalifikaci na Univerzitě třetího věku. Snad je pobídlo svědomí nebo nějaká dlouho dřímající oddanost principu a vytáhla je do zimy a deště.

Jediní lidé, kteří naháněli strach, byli členové policejních týmů a televizních štábů. Policisté byli nevrlí a nevypočitatelní, paranoidní, že by mohla být zpochybněna jejich autorita. Televizní reportéři byli zas tak trochu víc provokatéři, pokaždé se snažící udělat z poklidné protestní akce násilnou demonstraci. Neutralita byla nejsilnějším konfrontačním postojem ze všech. Představitel politického násilí, ke kterému jsem se dostal nejbliže, byla Angela, žena v domácnosti z Kingstonu a milovnice koček.

Jak jsem tak seděl na schodech velkého obytného domu, vytáhla z bundy antiseptický sprej a chirurgické vlákno. Očistila mi rány a nastříkala na pohmožděninu štíplavý aerosol. Celou tu dobu se dívala zlověstným pohledem na policistku, jež teď vyhrožovala zatčením dvěma

cyklistům, kteří zastavili, aby se podívali na demonstraci.

„Je to lepší?“ Angela mi ohnula koleno. „Být vámi, tak fofrem navštívím doktora.“

„Jsem v pořádku. Měl bych si stěžovat, ale neviděl jsem, jak to udělala.“

„To nevidíte nikdy.“

Ukázal jsem na malou lékárníčku. „Očekávala jste, že nastanou nějaké problémy?“

„Samozřejmě. Lidi hodně soucítí.“

„S kočkami?“

„Jsou politickými vězni. Začnou se dělat pokusy na zvířatech a na řadě budou lidi.“

Překvapivě roztomile se usmála a políbila mi čelo, plnící významně chrabrého výsadkáře. Zamávala na mě a nechala mě, abych se o sebe postaral sám.

Dotčen její vřelostí jsem pozoroval, jak se protestující opět dávají dohromady a chystají druhý pokus zablokovat vstupní halu výstavy a prodej vstupenek. Do vzduchu se zvedly plakáty a klec pověšená na tyči, obydlí vypasenu rezavou kočkou, jejíž tlapy visely skrz tyče klece, jako by měla nasazená pouta. Záplava žlutých plastových konfetů ve spreji zasáhla policistku a trousila se po saku její uniformy. Otřela si lepkavou hmotu z brady a vkročila do davu demonstrantů, aby se zmocnila plechovky aerosolu, která patřila mladému muži v tygří masce.

Vypukla ošklivá rvačka a blokovala dopravu na Hammersmith Road. Byla to celá řada probíhajících rvaček, jež za sebou zanechala půl tuctu šokovaných protestujících ve středním věku sedět u kol blokových taxíků. Já jsem ovšem sledoval Angelu, jak přecházela silnici s rukama hluboko v kapsách bundy. Ignorovala demonstranty zápasící s policií a držela za paži muže s culíkem, který jí z chodníku vyšel naproti.

Vstal jsem a vyrazil k výstavní hale. Prošel jsem davem turistů a zvědavých kolemjdoucích, kteří se motali uprostřed silnice. Angela a její společník s culíkem prošli vchodem vstupní haly a drželi se kolem pasu jako milenci ponoření do svého světa.

Šel jsem za nimi. Prošel jsem kolem pokladny, když jsem zaslechl výbuch petardy ve výstavní hale. Návštěvníci, jež vyděsil nával vzduchové vlny a zpětné prasknutí dveří, couvali a krčili se jeden za druhého. Druhá petarda explodovala v galerii nad námi a rozzářila zrcadla ve starožitných výtazích. Postarší pár, který stál přede mnou, zaškobrtl o pyramidu obojků proti blehám zdobených drahokamy, jež se rozsypaly po podlaze a vytvořily neuspořádanou křiklavou plochu.

V hlavním patře se mezi klecemi strhl dramatický boj. Angela a muž s culíkem si klestili cestu mezi zmatenými chovateli a přitom rvali dvířka vystavených kotců. Usoudil jsem, že skupina tajných agentů čekala, než rozruch v ulici Hammersmith Road odvede pozornost policie, aby tak získali čas provést svůj čin.